

Az anyai test melege

Egy idős indiai bölcseletről rojtossá lapozott könyvében olvastam egykor: *Ha édesanyád nagyon tudott szeretni téged, megérezhetted, hogy az anyai test óvó, átölelő melege milyen megnyugtató, és akkor később, ha ő már nem lesz, a szeretett nőben, aki melletted él, ugyanezt keresed majd... És ha megtalálsz, boldog leszel.*

Az életem, eszméletem valójában azzal kezdődött, hogy a bölcsőből a nagy, polgári hálószobai duplaágyba kerültem, anyám és apám közé. Minden este úgy aludtam el, hogy anyám átölelt, az öléhez vont, és puszilgatott, míg el nem aléltam. Eleinte apám is megpuszilt, aztán átfordult a bal oldalára, az ablak felé, és már horkolt is. Ahogy tíz éves lettem, anyám már nem vont az öléhez, de hagyta, hogy odabújjak hozzá, és teste melegétől aludjak el. Ekkor apám csak annyit dobott oda, elalvás előtt, hogy jó éjszakát, nem puszilt meg, de valahogy tőle akkor már nem is hiányzott, egyre ridegebb, egyre kíméletesebb lett velem. Szeptember volt, hűvös napok jártak, három hete a nyolcadik osztályt kezdtem meg, amikor este lefekvés előtt odaszólt, amint éppen a nagy dupla ágy felé indultam.

– Kölyök. Mától a heverőn alszol. Nagyfiú vagy, nem illik már anyáddal aludni.

Segélykérően anyára néztem, vártam, hogy ellentmond. Mondott is, de csak félig-meddig.

– Hagyd, ma még utoljára hadd aludjon itt, aztán holnaptól...

Apám kifakadt. – Nem látod, hogy milyen nevetséges ez az egész?

– Mondtam már, hogy nem kellene féltékenynek lenned. A te fiad is.

Apám valami olyasmit morrant vissza. – Bolond vagy. – Aztán csapkodó mozdulatokkal lefeküdt, és fenekét kitolva felénk, befordult az ablak felé.

Hálás voltam anyámnak, meg egy kicsit haragudtam is rá, tudtam, ha nem érzem magam mellett, ha nem sugárzik át rám a teste melege, nem fogok tudni elaludni. Így aztán a vilányoltás után úgy ölebe bújtam, hogy a szorításomtól alig kapott levegőt. Rám is szólt, de csak finoman, cirógatóan.

– Kisfiam, nem bánom, ha idebújsz, de... ne fojts meg.

A következő estén feszült volt a lefekvés előtti készülődés, éreztem, hogy apám résen van, ha próbálkoznék, azonnal lecsapna rám, és apai szigorral helyre tenne. Tudtam, hogy nem lehet fellebbezni. A heverőt anyám felcicomázta, ennyit tehetett akkor értem, új ágynemű huzatot vett elő, kivasalta, hajtogatta, és még egy díszes takaróval is letakarta, hogy egyedül nehegy fázzak.

Apám, egy pofonszerű csapással leoltotta a villanyt, jó éjt kívánt, és azt hiszem végül nagyon megnyugodva elaludt, és addig soha sem hallott hangerővel horkolni kezdett. Én sértődötten, elhagyottan hanyatt vágtam magam a süppedős heverőn, immel-ámmal magamra rántottam a takarót, és bámultam a plafont, amire az utcai lámpa fénye a szélben hajladozó ház előtti hársfa ágait vibráló, zavaros, és félelmetes képként vetítette fel. Először egy temetőt láttam, majd éjszakai sötét erdőt, ahol huhognak a baglyok, végül hirtelen egy aktuális jelenet következett: állok a tábla előtt, és matematikából felelnem kellene. Úgy terveztem, hogy reggel hatkor felkelek, és átnézem a függvényeket. Én, még ezek után törjem magam? Nekik? Alszom hétig, elmasírozok a suliba, és szétárom a karom:

– Tanár úr, súlyos családi dráma miatt nem tudtam készülni.

Úgy gondoltam, ha szekunda, hát legyen szekunda. Úgy kell nekik. Mi a francnak erőltetik a gimnáziumot, majd elmegyek tévé-szerelőnek. Azt mondják jó pénzes szakma.

Lackner László 1943-ban született Lentiben. A *Zalai Írók Egyesületének* alapítója és a *Pannon Tükör* egyik létrehozója. Hat kötete jelent meg prózaíróként. Több dráma szerzője, országos díjai között a *Békéscsabai Jókai Színház* és *Bárka folyóirat* drámapályázatán 2018-ban vígjáték kategóriában I. díjat nyert darabja *Téblábolók* címmel.

Egy hét múlva kihallgattam egy beszélgetésüket.

- Miért kellett a gyereket erőszakkal arra kényszerítened, hogy ne aludjon közöttünk? Három egyest hozott, és ez mind ...

- Nem közöttünk, veled – javította ki ingerülten apám.

- Jaj, még mindig nem érted? A gyereket erőszakkal kizökkentetted egy megnyugtató élethelyzetből, és ezt nem tudta feldolgozni, a tanulás rovására ment.

- Ne kend rám – erősködött apám. – A kölyök nem veszi komolyan a kötelességét.

- Háromszor is megbeszéltük, hogy ha jön egy kislány, akibe szerelmes lesz, akkor majd ő akar elszakadni tőlünk.

Anyám aztán később leült velem is. – Kisfiam. Én megértem, hogy ez a váltás egy kicsit drasztikus volt, de apádnak is igaza van. Te már nagy fiú vagy...

Közbe vágtam. – Ugye, apa féltékeny rám?

- Én ezt nem így mondanám. Tudod ő is szeretne néha hozzám bújni, de te kisajátítottál.

- És neked ez nem esett jól, ugye?

- Dehogyan nem. Imádlak, szeretlek... De el kell szakadnunk egymástól. – Itt megállt, és gyönyörű, csillogó pupillájával a szemembe nézett. – Kisfiam. Nemrég beszéltél nekem egy kislányról a lányosztályból. Neked vele kellene közelebbi viszonyba kerülni.

- Nem tudom – mondtam elbizonytalanodva. – Ő a Bércesnek is tetszik... És ő a legjobb tanuló az osztályban.

- És? - Tártá szét karját anyám. - Te pedig megnyerted a megyei diák szavalóversenyt. Ez sokkal többet ér. Küzdj érte!

- Azt mondd?

- Azt.

És küzdöttem. Anyának igaza lett, Bérces egy egocentrikus, önimádó elkényeztetett figura volt, aki a lányokat csak isteni tehetsége imádóiként akarta látni, amint felnéznek rá. Anikó örömmel fogadta a közeledésemet, sőt kiderült, hogy ő is szereti a szép verseket, így aztán később vele aludhattam először úgy, mint anyámmal, összebújva, belekapaszkodva a teste minden gyönyörű porcikájába.

Életem legemlékezetesebb időszaka volt az a tíz hónap, amit Anikóval eltöltöttem, és anyám, anyagi kerítő mindenben segített, hogy intim módon is együtt lehessünk. Apám is megbékélt, visszakapta anyámat, és ettől kapcsolatunk is – mint férfi a férfival – rendeződött.

Az újabb sokkot az hozta szerelmi életemben, hogy én Budapestre készültem egy speciális gimnáziumba, míg Anikó ott maradt, és a megyeszékhelyi szakiskolában folytatta. Utolsó, búcsúzkodó találkozásunk alkalmával megesküdtünk, hogy tartjuk a kapcsolatot, nyaranta együtt leszünk, négy év múlva isten bizony úgy alakítjuk az életünket, hogy... De aztán ő is beleszeretett egy intelligens srácba, és én is összejöttem egy irodalmat, és szavaló tehetséget felértékelő, tündéri kislányba, így aztán, és egyszer csak elveszítettük egymást.

Most itt téblábolok hatvan évesen. Két hete halt meg az édesanyám. Három hónapja elköltözött a volt párom, én megelégettem, hogy állandóan féltékeny, neki elege lett abból, hogy minden este hozzá akartam bújni, replikázott, hogy mindig csak azt akarom. Így aztán nagyon egyedül vagyok. Csak bámulok ki a koszos ablaküvegen, amit legutóbb tavasszal pucolt meg Jutka, előbb-utóbb neki kell állnom, ha nőt akarok csábítani ebbe a rendetlen lakásba. Néha kibámulok az utcára, a világ olyan taszítóan idegen, mintha nemrég csöppen-tem volna bele, egy másik dimenzióból.

Sokat töprengtem azon, hogy most hogyan tovább. Élnek a lépcsőházban elvált, özvegy, szingli asszonyok, de ahogy végigmértem őket, na... Így aztán felkutattam a társkereső honlapokat, és száguldoztam széltejében, hosszában. Találtam is egy szimpatikus, intelligens

nőt, a szomszéd városból. Írtam neki, és hogy már az elején tisztázam a tényállást, megkérdeztem:

- Én szeretek minden este odabújni a páromhoz, te is így gondolsz?

Otromba választ kaptam: - Leírtam a bemutatkozásban, hogy nem a szexet keresem, a malackodásból elegendő lett, hanem egy lehiggadt társat. Felejts el.

Mások meg az első házasságuk előtti fotóikat tették fel, amellel őszintén közölték, hogy alacsony nyugdíjból élnek.

Aztán még az is nyomaszt, hogy némi áltató biztatás után egy hónapja elküldtek nyugdíjba. Tanítottam egy szakközépiskolában, jó érzés volt, mert szerettem a gyerekek, és én is valakinek érezhettem magam. Azóta csak össze-vissza téblábolok, mint egy megöregedett, otthonról kihajított, kopott szőrű kutya.

Egy hete kiültem a városháza előtti padra, két volt gimnáziumi osztálytársam mellé. Ahogy letottyantam közéjük, az egyik a beavatottak hangján oda vetette: - Hoztál magokat?

- Nem. Minek kellett volna? - néztem rá buta, bamba arccal.

- Hát, a galambokat etetni. Mi azért járunk ide.

Ezután messze elkerültem a teret. A távolból néha oda-oda sandítottam, amint a két magába peckesen üldögélő öreg ember nagy ívű karmozdulatokkal hinti a magokat, a veszedő galambok közé. Mintha a felszántott, elboronált földre a vetőmagot terítenék.

Egyszer megálltam a főtéri szökőkútnál, egy nagymama korú hölgy sietve rohant a medence széléhez, és replikázott egy túlsúlyos kislánnyal: - Anikó, megmondtam, hogy nem dobáljuk bele a vízbe a csokis papírokat.

- Ez az! - villant be az agyamba. Anikó! Mi lehet vele? Végig fut egy elektromos impulzus a hátgerincemen. Istenem, milyen jó volt vele, mennyire szerettük egymást. Egyedül vele volt olyan az elalvás, mint anyával. Azóta is voltak próbálkozásaim, senki nem tudta őt pótolni. Fel kell kutatnom, lehet, hogy ő is egyedül él, és szomorú... és rám, ránk gondol.

Lázba jöttem. Mintha felrobbant volna alattam a pad, felpattantam, és sűrűn kapkodtam a lábam hazafelé. Próbáltam számba venni a családját. Szülei rég meghaltak, de volt egy nővére, vagy húga, már nem is tudom, de őt évtizedek óta nem láttam. Talán férjhez ment, és elköltözött. Lehet, hogy öccse is volt, igen. Nem, az egy másik család.

Hirtelen irányt változtattam, és szaporázó léptekkel elkanyarodtam a Petőfi utca felé. Ott laktak, egy régi, közel százéves házban. Meg kell találnom a testvérét, ő tudja, hogy hova vetődött Anikó. Tudnom kell, mi van vele, ő biztosan tudja.

Lekanyarodtam az utcájukra, már messziről látszott, hogy a kis ház eltűnt, a helyén egy magas, piros és sárga színekkel elcsúfított társasház pöffeszkedett. Reménytelennek éreztem a helyzetet, de aztán eszembe jutott, hogy a telek a családé volt, így rendszerint a vételár fejében szoktak felajánlani egy lakást a tulajdonosnak, tehát Éva... biztos, hogy Éva? Mindegy a vezetéknev a fontos. Szóval van esély, hogy a húga ott lakik.

A kaputelefon névlistáján azonnal megtaláltam a nevét, és valóban Éva. Felcsengettem, kattant a vonal.

- Igen, tessék.

Bemutatkoztam. - Felmehetnék? Szeretnék veled beszélni.

- Persze. Gyere. Második emelet. - És kattant az ajtózár.

A félig nyitott ajtóban egy szép arcú, magas, vékony nő várt. - Szervusz - előzött meg a köszönésben, és kitérte az ajtót.

Leültünk a nappaliban, és én tolakodóan, leplezetlenül bámultam az arcát. Izzadni kezdtem.

- Nagyon hasonlítok rá, ugye?

- Igen - mondtam, elvékonyodott hangon. Gyorsan nyeltem kettőt, hármat. – Mit tudsz róla?

- Furcsa lesz, amit mondok... Semmit.

Kitágult pupillával meredtem rá.

- Idős szüleinket én gondoztam, sajnos olyan kevés nyugdíjat kaptak, hogy felerészben nekem kellett eltartanom őket, meg a kislányomat is, aki akkor még iskolás volt. Kértem Anikót, hogy segítsen be, hisz ő is az édes gyerekük. A férje egy erőszakos, durva ember, megtiltotta. Megszakadt a kapcsolatunk. Vártam, hogy Anikó titokban csak segít, de nem jelentkezett.

- Kár, hogy így alakult, nagyon szerettem volna vele beszélgetni.

- Jobban jár, ha kitarthatatok volna egymás mellett. – mondta sóhajtozva. – Tudom, hogy nem boldog. Keresd meg, Győrben él.

- Megvan a címe?

Elővett egy levelet, és a borítékról leírta a címét. – És itt van a telefonszámom is, ha valamit megtudsz, hívj fel.

- Mindenképpen, és köszönöm – bólintottam, majd váltottam. – Egyes szám első személyben beszélsz, mi van a férjeddal?

- Ő elhagyott, még amikor a szüleim éltek. Egy nyughatatlan ember, én nem voltam elég neki.

- Hát akkor neked is kijutott.

- Ki.

Már nagyon indultam volna, de úgy éreztem, így, ilyen közönyösen nem szabad lezárni ezt a beszélgetést. – És a kislányod?

- Húsz éve férjes asszony, és hála az égnek egy nagyon rendes fiúval él. Két csodálatos unokám van, mindketten egyetemre járnak. Csak hát, sajnos Münchenben telepedtek le.

- Arra kell gondolni, hogy ő legalább rendben van!

- Ez vigasztal.

- De tartjátok a kapcsolatot, ugye?

- Igen – válaszolt, és mosoly oldódott az arcára. – Három-négy havonta meglátogatom őket, és évente egyszer, Karácsonykor ők is megszaladnak.

Felugrottam. – Még egyszer köszönöm. – És az ajtóból még visszafordultam. – Mindenképpen jelentkezem. Szia. – Összenéztünk. Én mindig azt láttam, hogy Éva szinte semmi-
ben nem is hasonlít Anikóra, de most mintha a szeme beköltözött volna a húga arcába, és a mosolya is ugyanolyan halványan szétterülő volt, mint egykori szerelmé.

Haza felé az utam a vasúti menetjegyirodába vezetett, ahol az első 90 %-os utazási kedvezménnyel megvásároltam a jegyet Győrbe. Közben elgondolkodtam, ha úgy alakul, hogy ott maradok, mert programokat szervezünk Anikóval, akkor visszafelé később is jöhetek-e, de az eladó megnyugtatóan, hogy a jegyem napokig érvényes a visszaútra.

Hazaérve feltéptem a ruhásszekrény ajtaját, és egymás után előkapkodtam az öltönyeim. Még elfogadható állapotban voltak, de ezekben a több évtizedes holmikban álljak életem szerelme, Anikó elé? El kell rohannom valamelyik divatüzletbe, és gyorsan vásárolnom kell egy elegáns öltönyt. Öltönyt? Az ma már annyira nem divat. Egy sztáros zakót, és egy szűkített pantallót. Reggel, az indulás előtt még lesz annyi időm, hogy bevásároljak. Végignézttem az ingjeimet, ami nagyon elegáns volt, azt agyonhordtam, kikopott a nyaka, tehát ing is kell... És akkor már ezekhez új nyakkendő is jár. Forgattam az arcom a tükörben, egy kicsit nagy a szakállam, tehát felét lenyírom, de jobban öszülök, mint ami az ünnepi alkalomhoz ideális lenne, tehát bemossuk egy kis világos barna hajfestékkel, a volt barátnőm ott hagyott egy félig elhasznált csomagot, azzal menni fog.

Az éjfélte verte el a nagytemplom órája, mire az ágyba zuhanhattam, és a gyors elalvás helyett egyszer csak ott álltam egy vakítóan fehér bejárati ajtó előtt, az lassan, lebegve kinyílt, és megjelent egy hosszú, elegáns, sötét ruhában Anikó, tizenöt évesen. Na, állj! Ez így nem fair, tessék hozzám öregedni – lázadozott földbe gyökerezett realitás érzékem. Próbáltam némileg idősebb nőként is elképzelni, de nem sikerült. Ő lenge gyereklányként toppant elém, én pedig végül már azt sajnáltam, hogy nem fekete festékekkel mostam be őszülő, ritkuló hajamat. Hát igen, tizenöt évesen láttam utoljára, hogy tudnám megidézni hatvan évesen? Lehet, hogy meghízott, megöszült, talán nagyon ráncos is lett azóta az arca. De sikerülnie kell, újra próbáltam megidézni a jövőbeni jelenetet, de akkor meg meglepetésemre Éva lépett ki az ajtón, és tárt karral megindult felém. Mindegy, végezetül már nem is tudom, hogy ki volt az, hagytam, hogy a nyakamba csimpaszkodjon, és ettől megnyugodva, lassan elaludtam.

Összepakoltam mindent egy sporttáskába, Anikó egykori kedvenc ajándékát is beszereztem, egy nagy marcipános desszertet. Emlékszem, nappalijukban több csodálatos Zsolnay kerámia sorakozott a nagy üvegvitrinben, így aztán vásároltam egy szép, mívés vázát, hogy valami értékeesebb, emlékezetesebb dologgal is meglepthessem.

A vonat pontosan elindult, alig értünk ki a városból, már jött is a kalauz, egy korábbi szomszédom fia. Amint meglátott felkapta a fejét. – Á, Karcsi bátyám! Hova? Hova?

- Győrbe.

- Helyes – bólintott nagyon egyet értő mosollyal, és elvette a jegyemet. - Elérkeztek a gondtalan nyugdíjas évek, utazgasson az ember, nem igaz?

- Nem csak úgy utazgatok – háritom el. – Tudod, nekem még szinte gyerekként volt egy nagy szerelmem, úgy hívták, hogy Anikó. Megtudtam, hogy rossz házasságban él, hónapok óta egyedül vagyok, gondoltam...

- Á, szóval csajozunk egyet? – adta vissza a kilyukasztott papírdarabot. – Igaza van, Karcsi bácsi, csak vigyázzon, engem most hagyott el a szerelmem, őt is így hívták, ezekkel az Anikókkal csak óvatosan, vigyázni kell. Na, jó utat. – És kifordult a kocsiból.

- Tökkelütött! Nem véletlenül buktál meg minden évben több tantárgyból is – sziszegtem utána, csak úgy magamnak.

Egyedül kuporogtam a kupéban, akár el is szundíthattam volna, hisz az éjszaka végtelennek tűnően hosszú volt, és megviselt, de ki tud aludni akkor, ha tudja, hogy két-három óra múlva élete nagy szerelmével fog találkozni. Újra eszembe jutott, amiről éjjel is többször eltöprengtem, mi lesz, ha a férje nyit ajtót? Megmondhatom-e, hogy mi ketten egykor, régen... Vagy egyáltalán mit keresek itt? De újra megnyugtattak Éva szavai: - Nyugi! Mondd azt, hogy tőlem hoztál üzenetet, miután évek óta nem tudtam megszerezni még a tudakozótól sem a nővérem telefonszámát.

A vasútállomáson kihelyezett Volán-térképen kibogoztam, hogy melyik busszal juthatok el az Apor Vilmos püspök teréig, mert abból nyílik az a kis utca, ahol Anikó lakik. Ahogy a busz, komótosan himbálózva kanyargott, fordult, majd gyorsított, egyre feszültebb lettem, és szívem is szurkálni kezdett. Nagy levegő vétellel igyekeztem csökkenteni az infarktus-közeli érzést, és sóhajtoztam, csak már legyünk túl az első pillanatokon, akkor majd megnyugszom.

Tovább őrlődtem, az is felöltött bennem, hogy talán Éva túloz, a férfi imádja Anikót, amit ez a drága nő hálásan fogad, és akkor mi az ördögöt keresek itt? De aztán nyugtatgattam magam: Én üzleti úton vagyok, és Éva megkért...

A busz leblokkolt, és mint akit kilöktek, szinte kipottyantam az utcára, tétováztam, hogy menjek, ne menjek, de aztán elindultam, és gyorsan megtaláltam a kis utcát, ahova igyekeztem. Egy perc sem telt el, ott álltam egy négyszintes társasház frissen felújított kapujában,

a kapucsengő névtáblája előtt. Gyorsan végigfutottam a neveken, a második emeleti listán pillanatok alatt megtaláltam Csörfös Bélát, és Csörfös Bélánét. Uram Isten, micsoda egy név. Ha Anikót ki lehet rángatom ebből a megalázó helyzetből, azonnal a nevemre veszem. Felemeltem a kezem, hogy megnyomom a jelző gombot, és bebocsátást kérek, de félúton, - mintha lebénult volna karom – megrekedt. Félek? Rossz előérzet? Mitől, hisz mindent alaposan kitaláltunk. Ekkor aztán, hüvelykujjammal erőszakosan rányomtam a megfelelő gombra. Egy rekedtes férfihang szólt vissza.

- Tessék.

- Csörfös lakás?

- Az.

- Jó napot kívánok, XY vagyok, Évától hoztam üzenetet.

- Miféle Évától?

- Anikó húgától.

- Ja... Hát nem is tudom... - Majd hosszabb ideig csend lett. – Na, nem bánom, jó, jöjjön fel. – És cserregve megszólalt a kapuzár csengője.

Felbaktattam a másodikra, ott is csengetnem kellett, de aztán kinyílt az ajtó, s egy köpcös, sugárzóan joviális, csúnyán öregedő ember nyitott ajtót. Amint beléptem, az előszobában felemelte a kezét, megállított.

- Mi az üzenet?

- Hát, Anikónak kellene átadnom.

- Anikónak – ismételte a szavaimat némi iróniával. - Hallod Baba? Anikót keresi.

Egy fiatal nő dugta ki a fejét a nappaliból. Fekete hajú, enyhén kreolbőrű, de mindenképpen csinos jelenség. Anikó szőke, ez a pasas inkább vörös, lehet a lányuk? A genetika rejtelmek kibogozhatatlanok, vannak korábbi ősökre visszaütköző egyedi jegyek.

- Szóval Anikóval szeretne találkozni? – kérdezte a férfi, miközben elvigyorogta magát.

- Igen, ha lehetne.

A férfi lekapott egy bőrkabátot a fogasról, és csak annyit mondott. – Rajtam nem múljon.

A nappaliból kiszólt a lány. – Ne csináld!

- Kicsim! Bízd rám. Ha ő ezt szeretné – csattant vissza. – Na, menjünk.

Lesiettünk a ház alatti garázsba, beültünk a legújabb típusú Mercédészbe, és kihajtott az útra. Nagyon sportosan vezetett, már-már féltem, hogy belerohanunk valamibe, úgy éreztem, hogy indulatainak van egy mélyebb, alaposabb oka is.

- Mindenek előtt, valamit tudnia kell – kezdett egy várhatóan hosszabb monológba. – Amikor a lányunk tíz éves lett, Anikó belehabarodott a főnökébe, egy tehetségtelen, semmit érő építész mérnökbe. Hosszú ideig titkolta, de végül, ahogy lenni szokott lebuktak. Nem is én, hanem a pasi felesége állított rájuk egy magánnyomozót. Szóval az én kis feleségem kurva lett.

- Ne mondjon ilyet.

- Miért ne – förmedt rám.

- Maga nem volt hibás abban, hogy másnál kereste a szeretetet?

- Tőlem mindent megkapott. Autót, arany nyakláncot, hetente egyszer felutazhatott egy híres budapesti szalonba, fodrászat, pedikűr, masszázs, meg miminden.

- És az ön szerint elég?

- Az emberek többségének mi jut?

- Látom, maga semmit sem tud a nőkről.

- Mit cseszeget engem? Talán maga is lefeküdt vele?

- Nem – hazudtam. – Nézze, mi tizenöt évesen, ahogy ma mondják, együtt jártunk. Én tudom, hogy ő mennyire ki volt éhezve a szeretetre.

- Persze... És azért feküdt le a főnökével, és azért hagyott el.
- Elhallgattam, mert úgy éreztem, hogy nem egy világbanban élünk.
- Erre nem mondd semmit? – morrant rám.
- Nem.

Bekanyarodott a város külterületén egy magas tujasorral körülvett térség parkolójába. Kiszállt, intett, hogy kövessem, beléptünk egy szűk kis kapun, és akkor döböntem rá, hogy egy temetőbe cipelt ki engem.

- 5. parcella, 18-as nyughely – mondta, elindult a jobb oldali irányba, én utána. Talán húsz métert tehattünk meg, amikor megállt, és szenttelen arccal fordult felém. – Itt van Anikó, és mellette az a Casanova, aki elragadta tőlem, hogy aztán a halálban örökre együtt lehessenek.

- Szörnyű – mondom ki a megrendítő valóságot. – Hogy történt?

- Ez a kéjenc piált, mint a gödény. Beleszaladtak egy kamionba. Ha őt vittem, én mindig inkább visszavettem a sebességet. De tudja, hogy van egy viruló szerelemben, a barom férfi villogni akar az új trófea előtt, túlhajtja a járgányt, hogy imponáljon. A fickó azonnal meghalt, mert még azzal is mutatni akarta, hogy mekkora macsó, hogy be sem kötötte magát, feleségem becsatlolta az övet, ő négy napig haldoklott a kórházban, és tudja mi volt az utolsó kívánsága, hogy úgy tehessek el őket egy közös koporsóban, hogy átölelik egymást. Én tiltakoztam, azt nem, de a lányom kifakadt, hogy egy halottal ezt nem tehetem meg, ha mégis, akkor elköltözik Pestre és őt többé soha nem látom. Meg kellett tennem.

- Miért a lánykori nevét íratta a fejére?

- Miért? Ez a nő megcsalt, elhagyott engem, és a lányunkat is. Ükapám kutyabőrös nemes ember volt, nem mocskolom be a patinás családnevünket. – Egy szusszanásra megállt, majd odadobta. – Ellépek a szüleim sírjához, addig, ha gondolja...

- Nem kell megvárnia – hánytottam el. – Amúgy is a vonatom négy óra múlva indul vissza, addig elleszek. De lenne még valami. Éva megbízott, hogy kérjek néhány fotót Anikóról. Mármost az utolsó évekből.

Lebiggyed az ajka, és értetlenül bámul rám. Látszott, hogy már elege van belőlem. – Ha annyi ideje van, menjen fel a lakásra. A feleségem odaadja azt a dobozt, amibe összeszedtem a felesleges fotókat. Elviheti, úgyis ki akartam, dobni a kukába.

Tovább nyaggattam. - A hölgy, ott a lakásban a lányuk?

- Nem, az a feleségem. Csini, ugye? A lányom Németországban él. De ne keresse! Őt hagyják ki ebből a tolakodó kutakodásból. – És ezzel eltűnt a sírkövek között.

Végre egyedül maradtam. Ránéztem az egyszerű, sima földhalommal borított kettős nyughelyre, két fonnyadt csokor borította, ami valahogy szinte kiáltotta a világ felé, hogy ott lent két ember egymásba kapaszkodva „éli meg” az elmúlás végtelenségét.

- Nekem kellene ott lent ölekezniem veled – tört ki belőlem egy mélyről, fájdalmasan felszakadó vallomás. – Én vagyok a hibás, mert nem kerestelek, nem érdekelt, hogy mi van veled, hogy nem vágysz-e te is utánam, többször is kimenthettelek volna ebből a végzetes sorsból. Pedig, hogy megfogadtuk, elválnak ugyan az útjaink, de keressük egymást, és folytatjuk. Ekkor eleredt a könnyem, elhomályosodott a vibráló, fájdalmas kép, és nem tudtam abba hagyni. – Anikó, itt vagyok. Ugye látod, ugye tudod.

Kis bőröndömből előráncigáltam a marcipános csoki bombont és a fejfa mellé helyeztem. Elővettem a fénylő Zsolnai vázát is, de tudtam, ha ott hagyom, egy nap alatt ellopják, így aztán eldöntöttem, hogy lakásomban egy kis sarkot rendezek be Anikó emlékének, és ez lesz az ő urnája. A sírhalom laza földjéből felkanalaztam három marékkal, és belefolyattam a korsóba.

Gyertyát kellett volna gyújtanom, de készülhettem erre a váratlan tragédiára?

Ott ültem még vagy másfél órát, többen is kerülgettek, sajnálattal pillantottam rám, ahogy a sír szélén kuporogtam. Szerettem volna elmesélni nekik, hogy ki volt ő nekem, de ez senkit sem érdekelt.

A temető előtti buszmegállóról bezötykölődtem a városközpontba, becsengettem Anikó egykori lakásába, és megszereztem azt a dobozt. Aztán felültem a vonatra és arra gondoltam, hogy amíg haza érek, végignézem volt szerelmem utolsó életszakaszának történetét. Az első képen, ami a kezembe akadt, ő áll karcsún, királynői pózban, esküvői ruhában és mosolyog, mintha boldog lett volna, de mégis volt a szemében valami ijedt csillogás: hogy talán mégsem kellene? A mellette álló alakot egy durva rántással letépték. Kijöttek a könnyeim. Felkaptam egy másik képet, azon ő áll egy tizenéves kislány mellett, talán ötven évesen. Ő, még akkor is milyen gyönyörű volt. Karcsú a dereka, a mosolya a régi, és boldognak, sugárzósnak látszott.

A jegykezelő berobbant az ajtón, látva, hogy magam alatt vagyok, csak annyit kérdezett. – Segíthetek?

- Á! - préselem ki összeszorult torkomból. – Meghalt.

- Jól van, nyugodjon meg – biztatgatott. – Majd visszajövök.

Megtöröltem a szemem, kifújtam az orrom, a kis dobozt elsüllyesztettem a bőröndömbe, és eldöntöttem, hogy egyelőre nem kotorászok Anikó múltjában, mert attól, egymagamban beleőrülök.

Már majdnem hazaért a vonat, amikor éles hangon megszólalt a mobilom. Kioldottam, Éva volt az. - Mi van? Találkoztatok? – kérdezte, és érezhetően izgatott, türelmetlen volt a hangja.

- Hát, – csak ennyit tudtam kinyögni. – Majd személyesen, mert hosszú.

- Akkor, feljössz?

- Fel, ha nem zavarok.

- Várlak.

Éva szinte feltépte az ajtót, amikor lihegve felértem a második emeletre.

- Mi van? Mondd! – esett nekem. Berángatott nappaliba, és sápadtan állt meg előttem, akkor már láttam, hogy sejtí, tudja mi történhetett.

- Anikó öt éve meghalt – kígyóztak elő belőlem a kegyetlen szavak, rám tört a sírás, és ő is zokogni kezdett. Álltunk, mint két öreg, elszáradt fenyőfa. Felemeltem az arcom, és régi szerelmem állt előttem, könnyes arccal, öt évtizedes gyönyörűségében.

- Anikó! – hasadt ki belőlem, és felemelt karral megindultam felé. Ő is lépett felém, egymás nyakába omoltunk. Ő megcsókolta az arcom, én a nyakába fúrtam magam, és el kezdtem csókolgatni. Olyan szorosan összecsimpaszkodtunk, mintha azzal a tétova, de makacs mozdulattal el lehetne örökre hessegetni a halált. Igen, éreztük, hogy akkor ott a végzet ellen küzdünk, mert hittük, hogy meg lehet vívni, meg lehet nyerni a reménytelennek hitt küzdelmet.

- Szeretlek – suttogtam az iszonyat mélyéről, majd csókolgattam a karját, a kezét, aztán a vállát olyan erővel, mint egy lávakitörés, amitől aztán beleszédültünk egy valóságos örvénybe...

Egyszer csak finom, elbódító csend lett. Egyikünk sem tudott megszólalni, a nap folyamán átélt feszültségtől, egyik pillanatról a másikra elnyomott az álmom. Talán egy óra is eltelt így, amikor Éva hangja szállt fel, mint egy könnyű fátyol, a ránk sötétedett nappaliban, és ettől feleszméltem.

- Mi történt velünk? – kérdezte, vékony, elbizonytalanodott hangon.

- Mi? – kérdeztem én is. – Elbúcsúztunk tőle... Elsirattuk Anikót.

- Igen... És most?

- Most? Igen ez most a kérdés.
 - Van otthon vacsorád?
 - Nincs.
 - Hát akkor maradj itt... van a mélyhűtőben füstölt csülökkel készített toros káposzta.
- Szereted?
- Imádom – mondtam, szinte suttogva. - És ha lehetne, maradnék egy kicsit.
 - Én is azt szeretném – búsította, és hozzám bűjt.
 - De ugye, elalvás előtt odabújhatok hozzád? - tettem fel a legfontosabb kérdést.
 - Ha úgy szeretnéd.
 - Úgy – mondtam, és megcsókoltam az ajkát, és arcomat beletemettem szép őszülő, szőke hajába.

Németh János: Hajós tányér

